

MOLNAR BELA:

NYÁRFÁK

Már harminc évvel ezelőtt
a mezsgye szélén álltak őrt;
egy tapodtat nem engedtek
a homoknak, a szeleknek.

Oda hulltak, ott maradnak
vetélt magnak, gyenge gallynak;
ha kell: tízszer új-rügyezve,
a homokba, sárba verve.

Ott maradtak . . . s öles ágak
vigyázzák a kis tanyákat.
A Hold is a hegyükre száll,
onnan nézi: be szép a táj!

Be szép is ott az a sorfal,
tanya szélén pár dióval,
s a paraszt, ki eke mellett
a nyárfákról énekelget . . .

HATÁRON

Döcög, pöfög a kisvonat,
mellette az Ipoly rohan,
az a határ . . . A gondolat
az ablakon át kizuhan.

Vámörök állnak, testvérek
túlhan; az már csehszlovák hon;
szememmel hegyekig érek,
átugrik a határ-árkon.

Selymes rét, virágos mezők
forognak alám; épp olyan
mint Hazámban, oly zöldellő,
simogatom hát boldogan.

Felettem csillagok gyűlnak,
magyar és szlovák csillagok,
rámcsókolnak, elfordulnak,
ahogy a vonat kanyarog.

Füzes fölött, a folyón túl,
Mint óriás ezüst-katlan:
a Hold görög és átgurul
a határon vámolatlan . . .

HAZÁM EZ IS

A nyár a homokban fuldokol,
mit old és kötöz a föld fia,
Hazám ez is . . . S az égő bokor,
aminek meg kell majd hálnia.

A felkötött, gálicos tőkék
közt lépdelő hunyorgó paraszt,
az alkonyban a kék fejőkék,
amit az est a szegre akaszt.

Hazám az is, ami tóba hull
az ágak között: az ég-darab,
s a leesett Hold a parton túl
mellyel kis halacsókák játszanak.

Szüretkor az évődő lányok,
prés körül a derűs hangulat,
Hazám ez is . . . És amit látok,
amit e táj serényen mutat,

mint gyorsvonatról a mozgó kép,
úgy nyomul belém: ez mind Hazám.
Es még mennyi! . . . Ha megkérdeznék,
egyszer talán el is mondanám . . .

HEGESZTÉS ÉJJEL

Villámok csaptak fel az égre,
sárgánytorokból dühös lángok,
s a kert alatt szívárvány-színre
festették a szurvas palánkot.

Villózott a fény, a légen át
a tavasz, nyár, ősz színe rezgett,
csalogatta az éj bogarát
a gubbasztó, vén verebekhez.

Fák törzsére sávokat rajzol,
sárga-zöld-kék turista jelet,
hogy ne legyen éji karambol,
ha vaksi lepke eltévelyeg.

Kis birsünket derékba szeli,
megkergeti a lomha dongót,
körbe röpköd (az élet feni):
mint csorba fűrész, úgy sikongott.

Most lombon táncol a sárga fény,
egy pillanat s nyári nap éget:
nézem, amint a fák tetején
a zöld körténk gyorsan beérett . . .

ASSZONYSORS

*Sírás rázta, a hulló könnyek
felitták csukló, tört szavait,
s ahogy zuhogtak, fel-feltörtek,
szívemig égtek panaszai.*

*Mint bíróhoz, úgy szökött hozzám,
asszonysors üzte, a mostoha,
ki dolgozik, lőt-fut az utcán,
akit folyton megcsal az ura.*

*Mint kilőtt golyó, hullott a szó
a sebzett szívből, zúdult reám,
már vádloft lettem, férji, csaló,
ki nyűg, teher a Nő oldalán.*

*Már úgy éreztem: én csaltam őt,
igy láttam magam, — könnyein át,
megloptam a korán őszülőt,
világ minden lányát, asszonyát.*

*Egy szót várt tőlem, vigasztalást,
szegény hitte, hogy én jobb vagyok,
s csak hallgattam mint fényvillanás,
mely az égen villózva ragyog . . .*